

Introducció:

Per ell, les matemàtiques han aconseguit una base sòlida, demostrada, mentre que la filosofia no ha aconseguit encara acord en els aspectes més bàsics.

Per això, cal replantejar la filosofia. Serà el primer que mancionatà la necessitat de trbar un mètode segur i indubtable en la filosofia, per tal de que aquesta no sigui una qüestió d'opinió o de debat entre diferents doctrines sinó un coneixement universal, definitiu i indiscutible que sigui el camí cap al coneixement.

En la filosofia modernas, es produeix un gir GNOSEOLÒGIC onl'interès es distingeix cap al coneixement, substituint l'interès per l'ÈSSER i les seves característiques. Així, s'intenta donar a la filosofia moderna l'estabilitat i la fiabilitat propia de les ciències.

La filosofia moderna fa també un gir ANTROPOLÒGIC, ja que les idees i preguntes foemúlades són bàsicament sobre l'home i les seves capacitats en relació al coneixement (interés per la psicologia)

1. TEORIA DEL CONEIXEMENT

1.1 LA RAÓ

Utilitza les matemàtiques com el llenguatge de la ciència (dsd Galileu), i també com instrument de la filosofia per arribar al coneixement. Les matemàtiques serveixen per al coneixement de l'astronomia, l'òptica, el moviment....

- La raó es la facultat o capacitat universal. Tots tenim us de la raó per distinguir entre la veritat o la falsetat, i en la mateixa mesura. El problema apareix en el moment d'aplicar la raó.
- La raó és única. No s'adapta a la persona que la aplica ni a l'objecte a la que s'hi aplica. La raó és sempre la mateixa.
- 1) La raó es perd o es desvirtua quan es deixa portar per principis metafísics, de doctrines antigues acceptades per la autoritat dels qui les formulaven sense ser analitzats per la raó mateixa.

2) També es desvia quan es deixa guiar per mètodes que no són pròpies de la raó , com la lògica sil·logística d'Aristòtil. No es que porti a l'error, sinó que dona la impressió d'argumentarel coneixement quan l'única cosa que es fa es canviar la forma d'exposar el coneixement que ja teniem.

3) Aquest desviament també pot provenir de fonts de coneixement que no són la raó, com pot ser el coneixement percepyiu no suficient per arribar a la veritat.

4) La raó també es deixa influir per la imaginació. La imaginació, en molts casos,pot substituir la raó i dur-nos, així , a l'error.

Així doncs, la raó mai no és la causa de l'error, sinó que aquests factors influyesen en ella i són a causa de l'error.

Encara que no hi ha graus de raó, pot haver-hi graus de memòria, d'imaginació...Però això no ens porta al coneixement de la veritat. Per tant, el desenvolupament d'aquestes capacitats no ens porta al coneixement. En canvi, la raó no té graus. Es l'instrument de coneixement. Tots el tenim i en la mateixa mesura, però no tothom el saben fer servir, ja que ens deixem influir per aquestes quatre coses.

1·1·2 Facultats de la raó

A) INTUICIÓ: No és la percepció dels sentits, ni és la imaginació. (Això posa de manifest el seu pensament racionalista).

És la concepció o capacitat de la raó de copsar o veure les veritats en elles mateixes amb facilitat i distinció.

No calen les deduccions de la lògica silogística, sinó que el model de la veritat és una comprensió fàcil de la veritat.

Això, sempre que la raó estigui en un estat pur, ha de ser pura en el seu exercici, no deixant-se influir per termes externs a sí mateixa.

La copsació de la veritat és distinta, en el sentit que no estarà influida amb altres idees, sinó que es copsarà de manera pura, íntegra.

Un cop s'ha arribat a aquesta veritat, no hi aura lloc pel dubte.

B) DEDUCCIÓ: Capacitat per la qual entenem una veritat com a conseqüència d'una altra veritat de la qual estem segurs. Aquesta veritat de la qual estem segurs bé donada per la intuïció; així que podem dir que la deducció depent de la intuïció.

A partir de la intuïció podem conèixer les naturaleses simples (quadrat, triangle, magnituds, temps, proporcions...) No són elements de la realitat, sinó els elements de coneixement més simples o primaris que podem conèixer d'una manera fàcil i distinta gràcies a aquesta facultat de la raó.

També hi ha judicis simples copsats per la raó, menyspreat per la majoria per la seva claredat i simpleza. P.E: Nat. Simple: judici simple

Triangle Format per tres línies

Aquests coneixements els podem relacionar entre els(sempre que la intuïció estigui present en aquestes relacions i canvis) per arribar a nous coneixements. Això es el que coneixem com deducció.

1·2 LES MATEMÀTIQUES DINS DEL MÈTODE CARTESIÀ

És un mètode universal, aplicable a totes des ciències. És un procediment per arribar a la veritat d'una manera indubtable, alhora que serveix per fonamentar la filosofia des d'un punt de vista matemàtic.

Aquestes matemàtiques no tracten casos des d'un punt de vista particular (moviment, cosos, nombres, figures...), sinó que les matemàtiques tenen la particularitat d'estudiar dos àmbits: L'ordre (que permet pasar d'un terme a un altre) i de la mesura (segons la qual els objectes es poden relacionar entre sí gràcies a una unitat comuna).

S'ocupen bàsicament de la possibilitat de relacionar un terme o un objecte amb un altre, així com la mesura que ens permet relacionar objectes heterogenis gràcies a una única unitat mètrica.

És molt important la diferència ente les matemàtiques i la lògica: la lògica serveix per expressar veritats ja existents d'una altra manera. Res no es descobreix, sinó que es deriven nous conceptes de veritats ja existents. En les matemàtiques, som capaços de descobrir noves veritats desconegudes fins el moment.

La raó mateixa descobreix els nous coneixements, no és guiada per cap regla lògica, sinó que la raó s'imposa a

sí mateixa el canvi que haura de seguir per arribar a un nou coneixement.

1·3 MÈTODE CARTESIÀ

1·3·1 REGLES DEL MÈTODE

Tenim idees i percepcions sobre el món a la ment i dubtem de les nostres idees.

No es descobreixen noves veritats sinó que dona forma a veritats ja conegudes, no és un mètode inventiu sino deductiu, passa d'una veritat a l'altra que està inclosa la primera.

ART LLULL: Creà una lògica

Metodememotècnic: per fer creixer la memoria.

Ho critica Descartes.

Però relacionan conceptes, que són connectats a una multiplicitat i podem passar d'un a un altre i recordarlos tots.

Per Descartes és un mètode per ordenar simplement. Ho menysprea.

Crítica: L'ús que s'en fa d'aquestes ciències.

- Algebra: Confusió. Moltes regles que costen relacionar. No s'entenen
- Geometria: Perque s'utilitza excessivament l'imaginació que no és una raó

Les regles que han de guiar la raó en jutjar la realitat han de ser poques, primer perque la raó ja jutja sola espontaneament, no cal objectes externs. Som concients de com actua la raó, s'han de respectar en tot moment aquests peceptes.

1·3·2 REGLES DEL MÈTODE

- Regla de la evidència.

No acceptar cap cosa com a vertadera sense conèixer evidentment que ho fos

Així la primera regla necessita la capacita de la intuició de la raó. Cal evitar els prejudicis.

- Precipitació: Avançar-se a emetre un judici abans de tenir la certesa, la evidència d'allò que direm.
- Prevenció: Es produeix quan el judici es basa en prejudicis que venen d'idees acceptes com a certes sense que siguin evident, no soymes a l'anàlisi de la intuició.
- Regla d'anàlisi.

Dividir cadascuna de les dificultats que examinés en tantes parts com fos posible, per conèixer-la millor. Es tracta d'identificar els elements simples que componen les realitats complexes, per tal de poder arribar a una evidència.

- Regla de síntesi.

Conduir per ordre els meus pensaments, des d'aquell més simple i més fácil de conèixer fins allà més difícil i complex.

- Regla d'enumeració.

Fer recomptes per assegurar–nos que no emetem res. Asegurar–nos que no afegim ni oblidem pas per arribar al nostre judici.

Asegurar la nostra intuició.

Intuïció: Concepció de l'esperit pur i atent tan fàcil i distinta que no ens queda cap d'ubte d'allò que en rebem. Caractèstiques:

- Fa les idees clares
- Coneixement d'allò que conté la idea. Contenir aquells elements que hi conté i només aquestes, sense barrejar–lo amb altres elements que no són propis.

1·3·1 ELEMENTS DEL MÉTODE

- El saber és únic. Tot és objecte de coneixement de la raó i, per tant, aquesta és la única font de coneixement veritable. És com si la raó tingués la capacitat d'atrura la veritat (qualsevol veritat), sempre que no eixi influir i segueixi el seu procediment.
- Tot coneixement veritable a de ser cert, sense admetre el dubte. Si es pot duntar, podem creure que no es veritat.
- La naturalesa d'una cosa desconeguda està determinada per les relacions de coses que coneixem

Segons Descartes, la fundamentació de la filosofia està en l'existència d'idees o de percepcions. El fet que tenim aquestes idees, aquests pensaments, és el punt de partida de la filosofia i el primer que cal fer es utilitzar la regla de l'evidència per saber si són veritat o no. (posició aséptica)

DEMOSTRACIÓ DE L'EXISTÈNCIA DE DEU

- Argument ontològic: defensa la perfecció de Deu en tots els sentits. Si conté totes les perfeccions això implica existir. Així Descartes defensa l'existència de Deu. (Exposat per Descartes, però formulat per Sant Alsem, encara que diferent format)
- El cojito i el coneixement del propi jo, implica la conciència de ser finit, de la manca humana. Així doncs, ha d'existir alguna cosa que no tingui aquestes mancances. Cal alguna cosa infinita que doçemodtri el finit del jo. Així també s'explica l'existència de Deu (exemple de Job i la seva dialéctica amb Deu)

IMPORTANCIA DE DEMOSTRAR L'EXISTÈNCIA DE DEU EN EL MÉTODE DE DESCARTES

DEU

(substància infinita) s'estèn per sí mateixa

JO MÓN

(Substància pesant) (Cera) Existeix? Substància estensa

5